Wiek Ewangelii

Pan Bóg ma uporządkowany sposób działania. Realizuje wcześniej ułożony plan, który stopniowo odsłania ludziom w trakcie jego wypełnienia. Pan Bóg podzielił działanie na etapy, każdemu z nich przydzielił pewien okres czasu. My, żyjący ponad 6 000 lat od stworzenia człowieka, możemy spojrzeć w przeszłość i przeanalizować historię oraz proroctwa. Na podstawie takiej analizy powstał rysunek – Boski Plan Wieków, który w obrazowy sposób przedstawia działanie Pana Boga w czasie. W każdym z Wieków Pan Bóg stawia inne warunki i udziela inny zakres łaski. Najtrudniejsze do wytłumaczenia są okresy przejściowe zwane Żniwami, gdy dwa Wieki trwają równocześnie (pokrywają się). Zanim jeden się skończy, to już rozpoczyna się drugi. Dlatego trudno dokładnie określić, kiedy kończy się jeden, a kiedy zaczyna drugi. Może łatwiej byłoby nam określić początek i koniec Wieku, gdyby jeden zaczynał się dopiero, kiedy zupełnie zakończy się inny. Pan Bóg postanowił zasadę okresu przejściowego: *przyszedł poranek* [początek nowego Wieku]*, także i noc* [koniec starego Wieku] – Izaj. 21:12 (BG).

W poprzednim artykule zastanawialiśmy się nad Wiekiem Żydowskim, czyli działaniem Pana Boga skierowanym do jednego, wybranego narodu – Izraela. Jego początek liczymy od śmierci Jakuba, kiedy Pan Bóg zaczął liczyć się z dwunastoma pokoleniami Izraela. Natomiast za koniec tego Wieku możemy przyjąć kilka wydarzeń:

- śmierć Jana Chrzciciela i początek misji Pana Jezusa (Mat.11:11);
- śmierć Pana Jezusa;
- koniec łaski narodowej 3,5 roku po śmierci Pana Jezusa – koniec proroczego okresu „70 tygodni” (Dan. 8:24-27);
- zdobycie Jerozolimy, zburzenie świątyni i rozproszenie w 70 r.

Myślę, że Wiek Ewangelii rozpoczął się od Pana Jezusa – …*wziąwszy początek opowiadania od samego Pana* – Hebr. 2:3, czyli od 29 r., chociaż Wiek Żydowski trwał jeszcze przez kilka lat.

Działalność naszego Pana, czyli głoszenie Ewangelii, przedstawione jest obrazowo w przypowieści jako „sianie” przez *człowieka* [Jezusa] *rozsiewającego dobre nasienie* [Ewangelii] *na roli swojej* [świat, który kupił] – Mat.13:24. Przypowieść „o siewcy” (Mat.13:19-23) pokazuje skutek tego siania. Ziarna padły na różny rodzaj gruntu, a warunki do rozwoju znalazły tylko na „ziemi dobrej” (Mat. 13:23). Bóg nie miał zamiaru nawrócić świata, ale znaleźć takich, którzy mają odpowiedni stan serca, aby przyjąć Prawdę, natomiast pozostali będą mieli swoją szansę w przyszłości, w bardziej przyjaznych warunkach.

Głównym celem głoszenia Ewangelii w obecnym Wieku jest wybór Kościoła – 144 tysięcy. Bardzo ładnie pokazuje to przypowieść o niewodzie (Mat.13:47-48). Nauka o wysokim powołaniu jest tą siecią (niewodem), a ryby przedstawiają ludzi (Mat. 4:19). Celem jest złowienie określonej ilości ryb, ale nie wszystkie się kwalifikują, wybierane są tylko ryby określonego gatunku, według zasady: *wiele jest wezwanych, ale mało wybranych* – Mat. 22:14 (BG).

> *Albowiem łaską zbawieni jesteście przez wiarę* – Efezj. 2:8.

Wiara nie jest nasza własna, lecz wypływa z Boskiego błogosławieństwa przez wzbogacenie nas porcją światła, mądrości i znajomości, które są podstawą naszej wiary. To nie wypływa z osobistej zasługi, ale z Boskiej łaski. Łaska Boża jest podstawą wszystkich litości Bożych i przeplatana jest licznymi obietnicami Bożymi. Jego łaska nie wchodzi w spór z prawem odpłaty i nie jest przeciwna zasadzie sprawiedliwości, jak mogłoby być w naszym postępowaniu wobec naszych bliskich. Propozycja łaski nie powstrzymuje ognia od palenia, ale przygotowuje kojący balsam. Nie działa tak, aby przestępca nie odniósł zapłaty za grzech, ale dopomaga do pokuty i powrotu do Boga. Gdyby nie grzech i kara za niego, nie byłoby miejsca na łaskę. Potrzeba łaski dla człowieka nastręczyła Bogu sposobność działania. Nie znaczy to, że Bóg wcześniej nie posiadał łaski – były potrzebne warunki, w których mogłaby się ona objawić. Łaska nie gwałci Prawa Bożego, które jest doskonałe, ale znaczy miłosierdzie Boże. Łaska Boża nie jest stosowana pochopnie, czy żeby pokazać jej działanie, ale stosowana jest tam, gdzie może działać korzystnie w kierunku zbawienia.

> *Albowiem objawiła się łaska Boża, zbawienna dla wszystkich ludzi* – Tyt. 2:11.

Łaska umożliwia osiągnięcie zbawienia i ćwiczy nas, dopomaga w tym. Łaska to synonim wszystkich litości Bożych, jakimi cieszą się wierni Pańscy. Objawia nam 3 rzeczy:

1. Boską cnotę – wspaniałą cechę Boskiego charakteru, którą możemy podziwiać;
2. naszą potrzebę – w naszym upadłym stanie potrzebujemy kierownictwa i opieki Bożej, które są z łaski;
3. naszą pracę nad charakterem – aby patrząc na ten wspaniały wzór rozwinąć szlachetność charakteru i otrzymać łaskę tam, gdzie nie jest zasłużoną.

Aby móc okazać łaskę innym, najpierw musimy ocenić i przyjąć łaskę Bożą w sposób właściwy. Właściwe przyjęcie łaski Bożej jest warunkiem umożliwiającym przyjęcie Chrystusa, pokutę i odwrócenie się od grzechu, a potem zupełne poświęcenie się na rozumną służbę Bogu, oraz dobrowolne i ochotne znoszenie trudności dla Boga podczas pełnienia tej służby. W odpowiedni sposób oczyszczone serce jest pod wpływem łaski Bożej i umożliwia prawidłowy proces kształtowania charakteru. *...albowiem dobra rzecz jest, aby łaską było utwierdzone serce...* – Hebr.13:9 (BG). To jest sposób, jak bronić się przed zasadzkami przeciwnika oraz wpływem światowości (pychy, zarozumiałości, wysokiego mniemania o sobie, trudności w przebaczaniu i współczuciu).

W przyszłym Wieku, w Tysiącleciu, Bóg okaże łaskę całemu rodzajowi ludzkiemu. Każdy człowiek pozna swój własny stan, własny grzech i zrozumie karę za grzech. Mając pojęcie o sprawiedliwości oceni wartość nagrody i potrzebę ostatecznej próby, aby otrzymać łaskę wiecznego życia. Więcej szczegółów dotyczących tego okresu możemy przeczytać w kolejnym artykule.

Gierczak Tomasz